

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SCHNEEKLOTHIANERBLADET.

Abonnement: 40 Øre pr. Kvartal — 15 Øre pr. Maaned. — 5 Øre pr. Nr.

Nr. 1.

15. September 1910.

I Aargang.

Til Læserne!

Hermed udsender vi første Nummer af Schneekloths Skoles Blad: »Schneeklothianerbladet«. Det er vort Haab, at Bladet vil slaa an og vinde Indpas hos alle, baade Lærere og Elever, thi i saa Fald haaber vi at kunne oparbejde det til en efter de forhaandenværende Forhold, kæmpemæssig Størrelse. Vi vil hurtigst muligt søge at komme i Forbindelse med vore Læsere, hvorfor vi ogsaa har den ikke nok som kendte Rubrik »Korrespondence« som vi beder vore Læsere benytte rigeligt; der er ogsaa en anden Ting som danner Bro over den dybe Afgrund mellem Læserne og os, og det er de Artikler, Læserne selv har skrevet, derfor opfordrer vi ogsaa jer alle, kære Læsere til at indsende *selvskrevne* Artikler (Se Præmieopgaven i Nr. 2) til Optagelse.

Vore Artikler vil iøvrigt blive skrevne af kendte og agtede Københavnerne og tilstræbes at gøres saa interessante og livfulde som det kan forlanges.

Kære Læsere, slaa jer nu sammen til een Forbundsfølge for Bladet og

abonnér alle som één; det vil lønne sig, for det er dog sørgeligt intet Skoleblad at have.

Red.

Høstblomsten.

Tirsdag den 20de September er det »Høstblomstdag«, en Dag, paa hvilken de smaa, nydelige Celluloid-Blomster skal sælges rundt om i Danmark til Fordel for Tuberkulosisens Bekæmpelse. Foreningen, der er oprettet i dette Formaal, vil gerne have Penge nok til at kunne opføre et Sanatorium, men da den ikke fik Penge nok sidste Aar, skulde den jo helst have Tallet fuldt denne Gang. Men dette kan ikke ske, uden at alle arbejder med.

Enhver Dreng kan godt købe mindst én, det har vi alle Raad til.

Det var vel heller ikke utroligt, at vi kunde opnaa Hr. Wøldikes Tildelelse til at sælge »Høstblomsten« paa Skolen den Dag.

Købte hver Dreng en eneste Blomst, kunde vi her paa Skolen sælge for 50 Kr.

Køb derfor alle »Høstblomsten«; ligemeget om det er paa Gaden eller i Skolen!

Præk.

Sverrigsturen.

Under Ledelse af Skolebestyrer Hertz foretog vi, et Selskab bestaaende af en halv Snes Lærere og Lærerinder og dobbelt saa mange Elever, en Rejse i Mellemverrig i Begyndelsen af Sommerferien. Turen gik med Dampet til Helsingborg og fortsattes derfra med Bane til Jönköping, som vi naaede om Aftenen. I Jönköping modtoges vi af Rektor Lené, der paa Byens Vegne bød os velkomne og forsynede os hver med trykt Program for de to kommende Dage. Efter et solidt Aftenmaaltid begav vi os til Sengs i Byens nye Kommuneskole, hvis ene Etage er indrettet til »Skolresebyrå«. Næste Morgen kørte vi til Taberg, et meget smukt Bjerg, hvorfra man har en storartet Udsigt over det vide, maleriske Landskab. Herfra tog vi til Hagaberg, hvor Dir. Röspö, den ildfulde Talsmand for de smaa Landbrug, havde indbudt os til Lunch. Efter Lunchen besaa vi den store Forsøgshave, og efter

at have sunget den svenske Nationalsang tog vi med Hurraraa Afsked med Direktøren. I Jönköping besaa vi samme Dag de berømte Tændstikfabrik, og om Aftenen fik vi os en lille Sving om med »de svenska flickar« efter at vi havde spillet en temmelig uheldig Fodboldkamp med Svenskerne. Næste Dag saa vi den store Husquarnafabrik, der jo er verdenskendt, og som beskæftiger 2000 Mennesker. Efter at have set Vandfaldene, spiste vi Lunch som Fabrikejerens Gæster i et Pensionat, der kun benyttes til Servering for Fabrikens Gæster. Om Eftermiddagen sejlede vi fra Jönköping, der havde bekostet hele vor Indkvartering, til Vissingsøen i Søen Vetten. Efter en dejlig Køretur rundt paa hele Øen, hvor vi saa to gamle Ruiner, havde vi en temmelig urolig Nat i en stor Søster- eller om man vil Broderseng. Næste Morgen tog vi Afsked med Rektor Lené, der hidtil havde fulgt os, og sejlede til Höstholmen. Vejen her til var nu temmelig vippende, saa ikke faa blev søsyge (desværre for dem!) En af Turens mere

Kultegningen.

(Hidtil uoffentliggjort Novelle af P. A. Rosenberg).

»Tak for Deres smukke Tilbud, min ære, unge Ven; men det sætter mig gentlig i Forlegenhed.«

Den graahaarede Mand med Guld-rillerne lagde sig tilbage i Lænestolen, holdede Hænderne over Maven og saa paa sin unge Ven med et Udtryk i de store lysegraa Øjne af umiskendelig Melvillie, hvori der maaske var et svagt itænk af Ironi, men rigtignok ikke Spor af Forlegenhed

»I Forlegenhed« gentog Maleren og tog sin Cigaret ud af Munden. »Hvorledes mener De? — Jeg vil da ikke haabe«, fortsatte han, da den anden ikke svarede, men vedblivende betragtede ham med dette besynderlige Udtryk i Blikket, »jeg vil da ikke haabe, at De vil nægte mig den Glæde. Til Tak for al den Godhed, De har vist mig, har jeg intet Andet at byde Dem end et af mine Billeder. Jeg beder Dem selv vælge. Det er kun en ringe Gengæld, ved jeg nok, men — — —

»Paa ingen Maade«, afbrød den gamle Herre ham. »Jeg kunde end ikke i Øjeblikket tænke mig Noget, jeg vilde sætte større Pris paa, end at op denne Ret til at vælge, som De saa liberalt tilstaar mig; — ja, det er dog stavelig Sandhed; De ved, at jeg

overdriver aldrig; men det er just Valget, som sætter mig i Forlegenhed.«

»De mener, at De ikke ret kan bestemme Dem — — —.«

»De kan ganske umuligt have nogen Forestilling om, hvad jeg mener«, faldt Herren ham paany i Talen. »Nej, jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvad jeg vil vælge. Men jeg er bange for, at mit Valg skal mishage Dem; det er Sagen, ser De.«

»Paa ingen Maade, det forsikrer jeg Dem.«

»Ja, ja, vi faar jo se — De maa vide, jeg er trods mine graa Haar ufornuftig nok til at gaa alle disse pragtfulde Sager forbi, hvormed De i faa Aar har sikret Dem et saa sinukt Navn i vor Kunstnerverden, og hvis De vil være saa venlig at følge mig, saa skal De se og undre Dem.«

Den unge Maler rejste sig, og fulgte med et forundret Smil sin Velynder ned ad Enden af det store, lyse Atelier. Den Gamle standsede ved den fjerneste og mørkeste Krog af Værelset og pegede paa en Kultegning i sort Ramme, som hang i Nærheden af en lille Paneldør, halvt skjult af et mørkt Tæppe og fuldstændig i Skygge.

»Den vælger jeg« sagde han og pegede bestemt paa Tegningen.

»Den! — Men det er et temmeligt svagt Arbejde af min afdøde Fader. De véd, han var lidt Dilettant i Kunsten. Jeg har langt bedre Ting af ham end dette Billede«

Maleren tog Tegningen ned

Nærmeste Boghandler

Brackts Boghandel

Gl. Kongevej 88

alt Skolemateriale

Poul Hertz

Bog- Musik- og Papirhandel

Nørregade 35 (tæt ved Folketeateret)

Telefon Central 3504

Stort Lager af Skolebøger og
Tegnemateriale

Louis Ketner

Carl Bernhardsvej 4

(ved Kingosgade)

Værksted for alt

Cykle- og Mekanisk-Arbejde.

*Gummibolscher og
Sukkermandler*

*Frederiksberg Conserves Magasin
Værnedamsvej 10*

Konfektureforretningen

Osborne

Specialitet:

Flødekarameller og forsk. Konfekture.

Værnedamsvejen

Diskussionsklubben

afholder Generalforsamling

Mandag den 19. September Kl. 8.

Valg af Bestyrelse!

Væggen og viskede med sit Ærm
Støvet af dets Glas.

„Den er oven i Købet mislykket
ved Fixeringen. Ser De Munden er
halvt visket ind. Hvorfor netop den?

Tegningen forestillede en Kvinde
Brystbillede og var virkelig som Kunst
værk betragtet temmelig maadelig.

Herren med Guldbillerne tog det
ud af den unge Malers Haand og be-
tragede den en kort Tid i Taushed

»Det er Deres Moder« sagde han
endelig.

Der var noget i Tonefaldet, som
bragte Maleren til at se hurtigt op
Et Forstaaelsens Lys gled over hans
Ansigt.

»Det ligner«, blev den Gamle ved.
»Ja, De kan vel næppe huske Deres
Moder mer?« føjede han til og saa
venligt paa den unge Mand.

»Daarligt nok«, svarede denne; jeg
var kun fem Aar, da Moder døde.
Men dette Billede er ikke heldigt, det
kan jeg i Egenskab af Kunstner gan-
ske bestemt sige, og jeg har andre
bedre Billeder af Moder fra Faders
Haand, hvis De vil se«.

»Nej, netop dette« sagde den Gamle.
»Jeg skal sige Dem, hvad De vel alle-
rede har gættet: det Billede har en
Historie for mig. Det minder mig om
den ubehageligste Situation i mit Liv«.
Han smilte atter, denne Gang næsten
forslagent. »Jeg har senere som Felt-
læge gaaet i Kugleregn og samlet
halvsøndrede Menneskelegemer op i
Dusinvis, jeg har set Koleraen ind i

Øjnene og mere end en Gang været Livsfare, men aldrig har jeg oplevet noget saa uhyggeligt som det, der i min Erindring knytter sig til dette Billede. — Det er bogstavelig Sandhed; De ved, jeg overdriver aldrig.»

»Ja saa« bemærkede den Unge, som nu atter var ude af Sporet. Dette om den ubehagelige Situation forstod han aldeles ikke.

»Hvorfor skulde jeg ikke fortælle Dem Historien« sagde Lægen, »den er nu henved 40 Aar gammel og kan ikke længere forarge Nogen. Saa kan De deraf se, at det ikke er Mangel paa Interesse for Deres egne ypperlige Billeder, som bringer Deres gamle, nære Ven til at foretrække en halv-årlig Kultegning, der ovenikøbet er — mislykket ved Fixeringen.«

Hans Ansigt straaede af Lune, da han sagde disse Ord. Maleren saa pørgende paa ham.

»De maa ikke vente Dem noget om helst mærkeligt, forstaar De; det er kun en Pudsighed, — intet andet, men for mig kan De tro var det slet ikke saa morsomt — dengang. Jeg var en ung Student, kun 19 Aar gammel. Deres Fader, som havde været min Lærer, var et Par Aar ældre og siden min Skoletid kom jeg jævnlig i hans Hus. Det var ikke hans venlige og interessante Omgang, der trak mig. Naar man er i den Alder, ved De nok, er der kun ét, der trækker rigtig til Gavn; og det kvindelige Ideal, som min græsgrønne Ruserotik havde kastet

sig paa, var saamænd ingen anden end Deres Moder. Hun var for mig Indbegrebet af alt Skønt og ædelt, og de eneste Verslinier, jeg i mit Liv har sammensmedet, bar til Overskrift hendes Navn. At hun var gift, gjorde aldeles intet Skaar i min Lykke, tvertimod, det var en betryggende Omstændighed, der sikrede mit Sværmeri den absolut ætheriske Karakter, som i mine Øjne gav det dets største Fortryllelse. Man er en underlig En i den Alder — ja, De maa jo selv kuune huske det — men, oprigtig talt, mon man ikke er bedre, og Vorherre velbehageligere da end siden — — — naa, det er man sagtens alligevel ikke; ellers fik man vel ikke Lov til at leve længere, kan jeg tænke. Naturligvis anede Deres Moder intet om den stille Aetarflamme, der brændte i mit Bryst — hun lige saa lidt som nogen Anden. Hvad hun tænkte om mig, ved jeg ikke, jeg tror egentlig ikke, det nogensinde beskæftige mig videre.«

»Men saa var det en Dag, da jeg efter min daglige Universitetsgang, kom op paa et Formiddagsbesøg, at Deres Fader ved Indtrædelsen raabte til mig: God Dag Fritz! Kom skal Du se mit sidste Mesterværk, om Du kan se, hvad det skal forestille.« Jeg husker Situationen med mesterværdig Tydelighed. Han fulgte mig ind i sit Studereværelse. Deres Moder fulgte med og stillede sig leende ved Siden af sit Billede, for at jeg kunde anstille min Sammenligning. Det kan jo gerne

være, at det Billede der, er temmelig mislykket; det maa De som Kunstner vide bedre end jeg; men i det Øjeblik forekom det mig det skønneste, jeg havde set paa Jorden.»

»Var det denne Tegning?« spurgte Maleren.

»Ja vel! Er den virkelig saa daarlig? At den ligner, det er nu en afgjort Sag. — Jeg udtalte mig om Værkets Skønhed med den Beskedenhed, som en Elev altid føler, naar han opfordres til at kritisere sin Lærers Arbejde, og mine Bemærkninger glædede øjensynlig Deres Fader. Det har altid rørt mig at lægge Mærke til den naive Fryd, som tindrede i hans Øjne, naar en Beskuer fandt at han havde været heldig med sine Forsøg, ganske bortset fra samme Beskuers Kompetence. — »Keder min lange Passiar Dem«? afbrød Lægen pludselig sig selv.

»Nel, tvertimod!« l svarede hans unge Tilhører.

»Saa gik vi ind til Frokosten, og under ivrig Diskussion om Dagens vigtige Begivenhed — aah Gud, hvor det er længe siden! — gled Maaltidet da ned. Jeg husker ikke længere hvilket husligt Anliggende det var, der pludselig kaldte Deres Forældre ud i Køkkenet, men jeg tror nok, det var en Bataille med de den Gang stærkt grasserende Tørvebønder, som nu forlængst er uddøde, men som i hine gyldne Tider ofte plagede Hovedstadens Beboere med deres mærkelige Paatrængenhed. Jeg blev altsaa alene

i Dagligstuen, og De kan nok tænke at jeg snart listede mig ind til Tegningen, satte mig foran den og hen sank i søde Drømmerier. Stærkere og stærkere følte jeg mig greben af Ansigtets Ynde; det var mig, som om det kom helt ud af Billedet og nærmede sig mig med sit fortryllende Smil. En fortvivlet Tanke skød sig paa en Gang op i mig. Gud ved, hvilken Djævel det var, som indgav mig den. Jeg rejste mig, saa mig omkring og trykkede med en Forbryders febersitrende Hast min Mund mod Tegningens. Havde jeg havt det Kendskab til en Kultegnings zarte Beskaffenhed som jeg nu har, saa havde jeg end ikke i den vildeste Beruselses Øjeblik kunnet lade mig friste til at begaa denne vanvittige Exces. De kan naturligvis let tænke Dem Resultatet, men hvad De ganske bestemt ikke kan tænke Dem, er den hjærtetsivnende Rædsel, som greb mig, da jeg saa, at de smilende Læber paa Billedet vare som blæste væk, og at deres Sted en bar, graalig Plet stirrede mig imøde.

Jeg sad som forstenet.

Aldrig har jeg som dengang følt, hvad det vil sige, at befinde sig i en absolut haabløs Situation. Og Intet kunde være mere haabløs end dette. Jeg havde en Fornemmelse af, at min Hjerne med Et var bleven tom paa Tanker, tom som en vreden Svamp.

(Fortsættes i næste Nr.)

Vi har modtaget følgende:

Gymnasiasthuen.

Hvis man en af de første Dage, a der var Tale om Gymnasiehuen's idførelse her til Skolen, spurgte en lærer anden: »Naa, hvad synes du om Gymnasiehuen?« kunde man de fleste Steder være sikker paa Svaret: »Aa, den vil jo se latterlig ud.« Uh nej, den er jo væmmelig grim.« Er det noget at vigte sig af, at man er Gymnasiast?« »Den er for upraktisk.« »Den er alt for dyr.« eller noget i den Retning.

Alt dette lyder jo forfærdeligt afskrækkende; men ser det egentlig mere latterligt ud at gaa med en Gymnasiehue end med en Studenterhue? Formen er den samme, og Farverne er absolut ikke mindre prangende, og i hvert Fald ikke nær saa prangende, som mange vil ønske og især tyske Skolehuer. Hvem tænker ogsaa, naar han f. Eks. ser nogle tyske Drengene med Skolehuer: »Hvor de dog ser vigtige ud!« disse Drengene tænker sikkert heller ikke selv paa at være vigtige. Mange af dem er maaske lidt stolte af deres Skole og Klasse, og desuden for mange Gange har man ikke selv tilfældet Spøgsmaalet: »Hvad Klasseaar du i?« Det er jo ogsaa et ret

rimeligt Spøgsmaal; det bestemmer dog til en vis Grad, hvor dygtig Drengen er, og hvad han har Forstand paa, og det er jo rart at vide dette, naar man ellers ikke kender noget til den, man stiller Spøgsmaalet til. Gymnasiehuen kan man faa forsynet med et Romertal, der angiver Klassen, og man kan endvidere faa den med Schneekloth's Skoles Ugle, saa det er baade en Klasse- og Skolehue. At Huen er upraktisk og dyr passer heller ikke, den er mørk af Farve, stærk og brugbar baade Sommer og Vinter i Sol og i Regn, da den er af Silketøj. 4 Kr. er da billigt for en Hat, man kan bruge altid, det skulde jo ikke gærne være saadan, at man kun brugte den lige paa Vejen fra og til Skolen. Nej, gaa med den altid og sæt en Ære i at bære denne pæne, billige og praktiske Hue.

John.

Gaade.

Det første sig fra By til By
igennem Landet slynger;
det andet klinger højt mod Sky
i Høst blandt Kornets Dynger;
det hele er i Danmarks Land
en Stad saa smuk ved Skov og Strand.
Vejle.

vittige Deltagere erklærede, at den Frokost, som var bleven lavet os, var bleven til »breakfest« i Stedet for. Uha! — Fra Höstholmen gik vi til Omberg, som vi under Organist Klingsteds Ledelse besteg i øsende Regnvejr. Fra Toppen »hjessan« havde vi en herlig Udsigt over Vetten. Den følgende Dag var vi i Vadstena, hvor vi besaa det gamle Slot, hvis Sale er blevet benyttet til Kornmagasin, og derved sørgeligt ødelagt. I samme By saa vi den hellige Birgittes Klosterkirke, og det lykkedes os med det samme at bese Resten af Klosteret, der nu bruges som Hjem for sindssyge Kvinder. Fra Vadstena marcherede vi til Motala og var der egentlig første Gang for os selv. Om Aftenen hørte vi et Foredrag om Göta-kanalens store Bygmester von Platen. Næste Morgen tog vi som Byens Gæster med Damper til »Motala Verkstad«, af hvis store Virksomhed vi fik et fyldigt Indtryk. Derpaa gik vi til Sluserne, hvor Forfriskninger indtoges. Om Aftenen var vi til Fodboldkamp i Idrætsparken.

Klubben havde averteret om »tafling«, det blev ogsaa noget den Retning for Danskerne. Næste Morgen sejlede vi fra den gæstfri Motala til Hjo, et bekendt Badested paa Vettens Vestside, hvor vi som Gæster hos Grosserer Sjøstedt, ogsaa kaldet »Korrikongen«, foretog en dejlig Køre-tur i Byens Omegn. Fra Hjo gik Turen videre til Sköfde, der utvivlsomt maa betragtes som Turens Højdepunkt.

(Fortsættes i næste Nr.)

Petersen Schmidt

Køb deres Herre-Lingeri **Underbeklædning, Skjorter, Sokker, Hatte m. m.**
i *Cravat-Central*
Gl. Kongevej 105.

Tranes Efterf.

Klareboderne 6

Specialitet:
Studentehuer og Gymnasiehuer.

Ansvarshavende: E. Philipson & T. Meyer.

Redaktion & Ekspedition:
E. Philipson, Vesterbrogade 48. Telefon Vester 4389.
Treffes fra 20. September kl. 2¹/₂—3¹/₂.

Th. Steuersens Bogtrykkeri, Westend 6.